Конгрес Українських Націоналістів

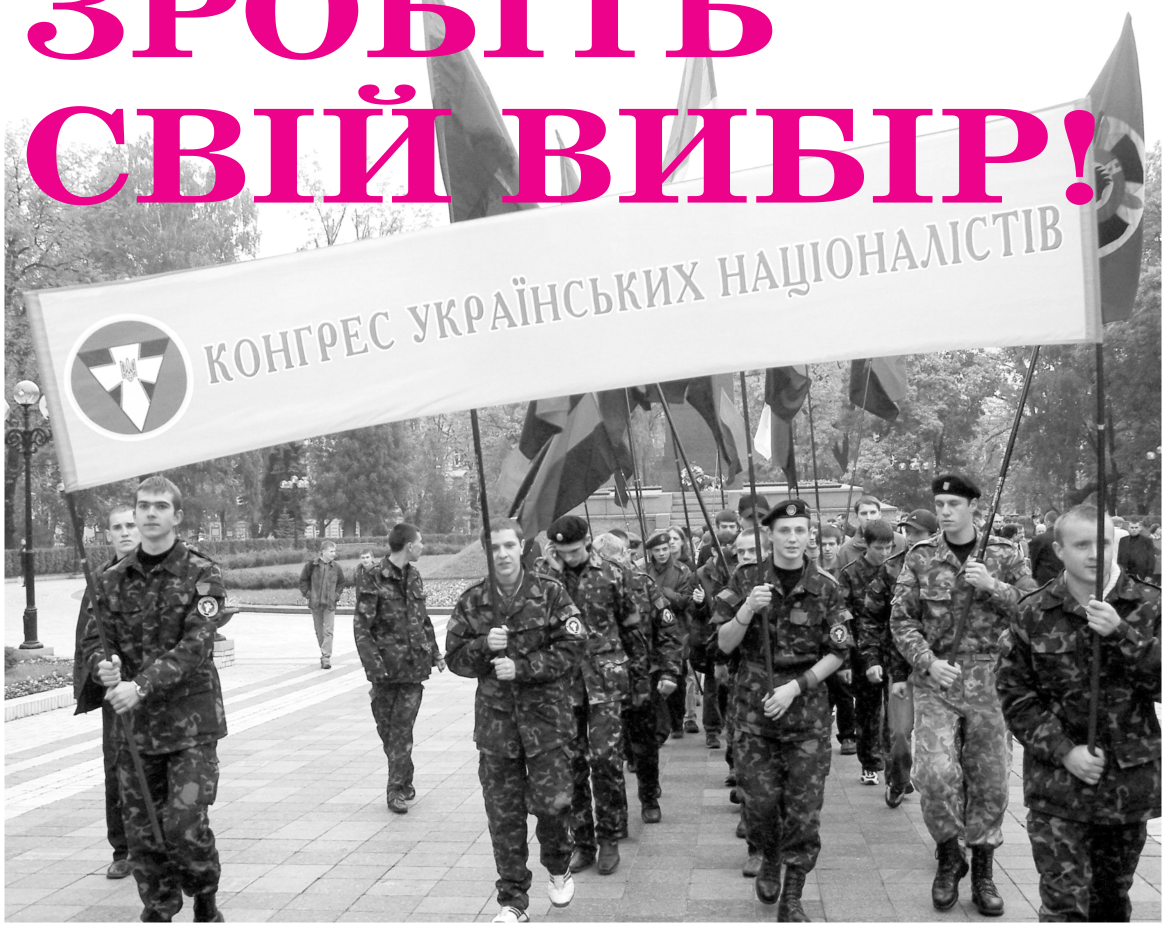
Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 26 жовтня 2010 року № 41 (361)

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

ЗРОБІТЬ СВІЙ ВИБІР!

31 жовтня – вибори до місцевих органів влади.

Від нашого з вами вибору, шановні українці, значною мірою залежить, якою в найближчі роки буде влада у наших містах і селах, хто виступатиме від імені виборців – політичні спекулянти чи чесні професіонали, котрі дбатимуть про інтереси громади, а відтак – України.

Голосуйте за націоналістів, які йдуть на вибори під прапорами Конгресу Українських Націоналістів!

Голосуйте за українських патріотів, які конкретними справами доводять свою любов і відданість Україні!

Слава Україні! Героям слава!

ПРОТИ СВАВІЛЛЯ НА ВИБОРАХ

Львівські конгресівці об'єдналися з іншими демократичними політичними силами области, аби протидіяти спотворенню волевиявлення громадян.

Про це 19 жовтня на прес-конференції з нагоди підписання Меморандуму спільних дій за участи керівників демократичних політичних сил Львівщини повідомив голова ЛОО Конгресу Українських Націоналістів Микола Пшевлоцький.

Микола Пшевлоцький наголосив, що зараз діється сваволя при формуванні виборчих комісій. І є свідоме домінування у складі комісій провладної партії чи тих сил, які є філіями і сателітами Партії регіонів. "У дільничних виборчих комісіях превалюють ті сили, які тут навіть не представлені – Партія регіонів, а також їхні сателіти. А сьогодні ми маємо справу з багатьма "цікавими форматами", які діють ніби під українськими гаслами, а одночасно є філіями і сателітами Партії влади", – наголосив М.Пшевлоцький.

В такий спосіб, за його словами, створюється підґрунтя для майбутніх зловживань. Як зазначив М. Пшевлоцький, у подальшому демократичні сили, що об'єдналися, мають діяти скоординовано і узгоджено, щоб відстоювати засадничі та фундаментальні цінності.

Довідка ЗІКу.

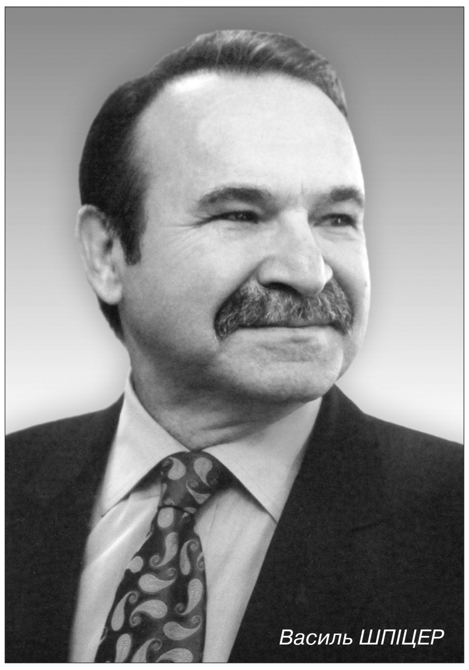
Представники Львівської обласної організації партії "Наша Україна", "Фронт Змін", "За Україну!" і Конгресу Українських Націоналістів підписали меморандум про спільні дії.

Текст меморандуму вони озвучили 19 жовтня на прес-конференції.

Як пояснив голова ЛОО "Нашої України" Мирослав Сеник, вони об'єдналися, аби діяти спільно в період виборчої кампанії і після неї. Зокрема, разом захищатимуть результати виборів, спостерігачі і довірені особи від цих політичних партій також будуть діяти як одна команда, а юридичні служби спільно діятимуть при захисті інтересів у судах.

У подальшій перспективі, за словами Сеника, буде об'єднання в одну депутатську групу, яка більшістю відстоюватиме інтереси громади у радах. Член бюро ЛОО "Фронту змін" Олег Мандюк закликав й інші демократичні сили доєднатися до цього меморандуму, однак не тих, які працюють на владу відкрито чи завуальовано. Разом вони боротимуться за демократичну державу. О.Мандюк прогнозує, що боротьба буде важкою, бо йде наступ на демократію.

У своєму меморандумі представники цих політичних сил висловили рішучий протест новітнім фальсифікаторам, а метою назвали – недопуск до влади на Львівщині антиукраїнських, антидержавних та антидемократичних політичних сил.

Василь ШПІЦЕР

НІЩО НЕ СПИНИТЬ ІДЕЮ, ЧАС ЯКОЇ НАСТАВ

Василь Шпіцер балотується на посаду міського голови Львова від Конгресу Українських Націоналістів. На відміну від конкурентів, за ним не стоять ні фінансові потоки олігархів, ні адмінресурс. Зате в арсеналі аргументів на користь кандидата в мери Василя Шпіцера є незаперечні переваги, які, сподіваємося, і стануть вирішальними під час голосування, принаймі для виборців, які є патріотами Львова і України. Отож, про його приналежності. Василь Шпіцер належить до тих українців, для яких національна ідея має цілком конкретний вимір, які понад усе дорожать честю і за жодних обставин її не заплямують. Він це довів: перебуваючи у владі (а випробовування владою – найскладніше) ще на початку 90-х, не скористався нею ні для власної вигоди, ні для лобіювання інтересів скоробагатьків. Саме за його головування Львів позбувся намулів совєтчини і став містом національних традицій, водночас набуваючи європейських ознак.

Як відомо, про нашу державу, край, місто судять по тих людях, які їх представляють, отже вони мають бути патріотами та інтелектуалами. В цьому сенсі годі шукати кращої кандидатури, ніж Василь Шпіцер. Він володіє тими рисами характеру, які в усі часи були притаманні нечисленній українській національній аристократії і які особливо цінні сьогодні як рідкісне явище в середовищі владможців усіх рівнів. Висока політична культура, інтелект, професіоналізм, особиста відвага, шляхетність поведінки, непохитна позиція стосовно національних інтересів дозволили панові Шпіцеру стати гідним репрезентантом Львова 20 років тому і допоможуть відродити його славу нині.

Закінчення на 2–3-й стор.

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

НІЩО НЕ СПИНИТЬ ІДЕЮ, ЧАС ЯКОЇ НАСТАВ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

– Пане Шпіцер, Ви були першим демократично обраним мером міста Львова. Відтоді минуло двадцять років, а львів'яни згадують ті часи з ностальгією, мовляв, тоді у владу і в політику йшли люди, для яких Україна була понад усе, – ні продажності, ні корупції. Імперія, хоч і конала, проте ще функціонувала – з усіма її вишколеними спецслужбами, тож ризик потрапити в їхні жорна був цілком реальним. Можливо, сьогодні трохи ідеалізуєму ту епоху (епоху романтиків?), коли "ми стали волі на сторожі"?

– Двадцять років тому збулося те, про що віками мріяли українці, – Україна стала суверенною, а потім і Незалежною Державою. Тоді було важко, бо й справді ще існувала більшовицька імперія, активно протидіяли вишколені спецслужби та їхні посіпаки-стукачі. Разом з тим, було й простіше, бо суспільство було поділене лише на дві партії: комуністичну і антикомуністичну. Настала пора, коли справдилися слова лідера української нації Степана Бандери: "Ніщо не спинить ідею, час якої настав". Тому і вдалося багато зробити.

– Після кількох років важкої політичної боротьби більшовицька влада поступилася, і в березні 1990 року відбулися перші відносно вільні вибори до місцевих рад. У Львові перемогу святкували представники демократичних сил. Місцеву владу назвали Львівська міська рада першого демократичного скликання, а її головою став Василь Шпіцер. Що одержали у спадок перші демократи?

– Місто, завалене сміттям... Вода, а тим паче гаряча, подавалася рідко. Зношені водогони, особливо Стрийський, постійно виходили з ладу, і сотні кубометрів питної води пропадали намарно. Теплотраси були в жалюгідному стані. До цієї картини додаймо тотальний дефіцит продуктів харчування і промислових товарів, брак громадського транспорту, розбиті дороги, брудні тротуари, сірі, облуплені фасади будинків, значна частина яких була в аварійному стані, міжконфесійні конфлікти – і це ще далеко не повний перелік того спадку.

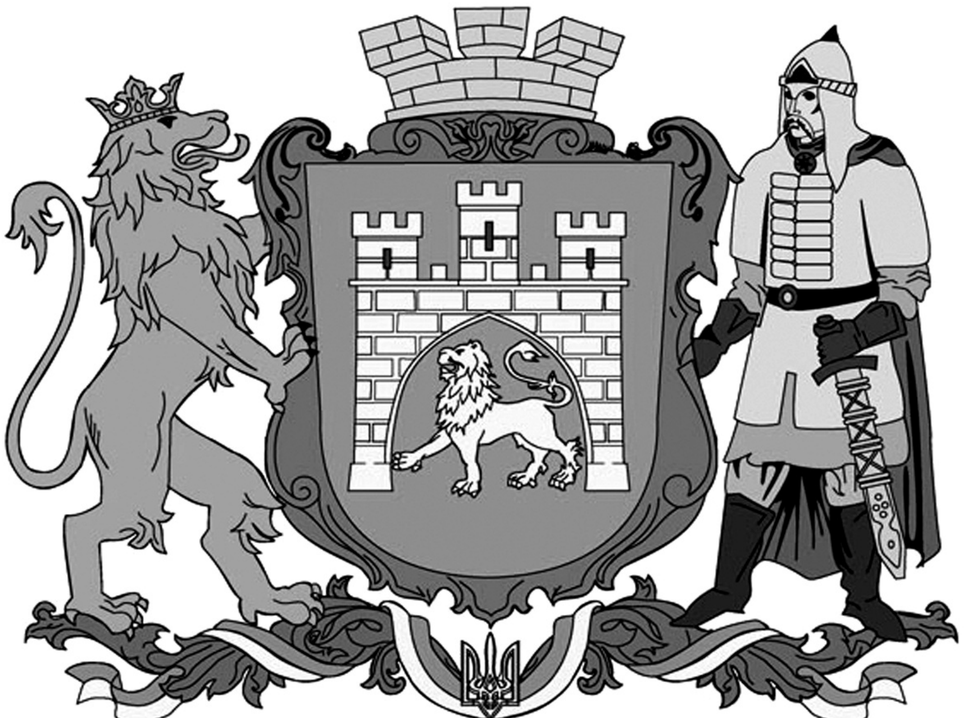
– І все-таки особливо вражаючими були зміни в суспільно-політичній сфері. Давайте згадаємо найважливіші з них.

– Третього квітня 1990 року над Ратушею піднято національний синьо-жовтий прапор, місто очищено від комуно-більшовицької символіки.

Згодом відновлено історичні назви і перейменовано вулиці, названі іменами ворогів українського народу. Знесено пам'ятники ідолам злочинного режиму (Леніну, Ґалану, Кузнецову та ін.) і встановлено пам'ятники Тарасу Шевченкові, Михайлові Грушевському, "Просвіті". Мирно залагоджено міжконфесійні конфлікти. Ми повернули храми віруючим, надали почесне громадянство Мирославу Іванові кардиналу Любачівському, якого було запрошено в Україну. Надали почесне громадянство Провідникові ОУН Славі Стецько. На Янівському цвинтарі впорядковано могили Українських Січових Стрільців, які були очищені від поховань епохи комуністичних вандалів. Були надані приміщення всім наявним у Львові товариствам та організаціям національних меншин, а також українським патріотичним організаціям та партіям.

– Пригадую, що в перші роки львівської демократичної влади у місті чимало доброго було зроблено у комунальній сфері, будівництві і транспорті. А електричку, яка курсувала за маршрутом Головний вокзал – Сихів, львів'яни називали "шпіцерівка"...

– Тоді ж було налагоджено виготовлення на сімнадцяти львівських підприємствах запасних частин для ремонту чеських тролейбусів і трамваїв, випуск тролейбусів на Львівському автобусному заводі, започатковано перевезення пасажирів на приватних маршрутах тощо. Вдалося утримати на високому рівні житлове будівництво: в середньому – 240 тисяч квадратних метрів житла щороку. Збудовано чотири великі школи – орієнтовно на 1300 учнів кожна, дитячу лікарню на вул. Пилипа Орлика, поліклініку на Сихові.

Великий герб Львова

– Першим – найважче, адже значною мірою доводиться йти навмання, без досвіду своїх і чужих помилок. Чим для Вас пам'ятний початок кар'єри на посаді міського голови?

– Нескінченні потоки людей зі своїми болями, скаргами, проблемами. Львів'яни вперше від часів комуністичного панування одержали змогу особисто поспілкуватися з очільниками міста, попросити допомоги. Жорсткі міжконфесійні протистояння: відроджена Українська греко-католицька церква добивалася повернення незаконно відібраного майна, відновлена УАПЦ вимагала приміщень для себе, Російська провославна церква запекло трималася за захоплені після сумнозвісного Львівського собору греко-католицькі храми. А ще – десятки церков, костелів, синагог, які совєти пристосували під склади, цехи, спортивні і танцювальні зали, НДІ треба було звільнити і передати віруючим.

– Яких помилок не вдалося уникнути?

– Були великі кадрові проблеми: багато чесних, патріотично налаштованих людей, які на хвилі всенародного піднесення прийшли до влади, просто не мали відповідного досвіду і замість того, щоб поступитися місцем фахівцям, взялися поборювати своїх начальників, які вимагали ефективної і результативної роботи (на жаль, на ці ж граблі наступив і Президент Віктор Ющенко).

Треба було більше спілкуватися з патріотичними партіями, які тоді вже ставали значною політичною силою, але за браком часу я цієї співпраці не зумів налагодити.

– Що спонукало Вас знову балотуватися в мери? Адже про нинішню політичну ситуацію в Україні (як і про її історію – за Винниченком) не можна говорити без брому...

– За минулі роки Львів перестав бути передовим, національно свідомим містом; перестав впливати на політичні процеси, що відбуваються в державі. Більшість громадських, політичних, владних діячів зосередилась на пошуках можливости заробити, а не на розбудові Української Національної Держави. Поширеним явищем в Україні стала небачена корупція, і Львів тут не пасе задніх. Незліченна кількість партій, в тому числі й під найрадикальнішими національними гаслами, розпорошують здоровий, національно свідомий електорат, і часто у владі опиняються не найкращі, але добре згуртовані політичні сили.

Сьогодні існує реальна загроза, що антиукраїнська Партія регіонів, яка об'єдналася з найбільшими ворогами українства – комуністами, може прямо або опосередковано прийти до влади і у нашому древньому українському місті.

Тому я йду на вибори від партії Конгрес Українських Націоналістів. Партії, яка є спадкоємицею національно-визвольної боротьби українського народу під проводом Організації Українських Націоналістів, на чолі якої стояли Степан Бандера, Ярослав Стецько та засновник партії – Слава Стецько. Партія готова очолити боротьбу за побудову Української Національної Держави!

– Що може зробити міський голова для Львова і львів'ян, якщо його персона, скажемо так, буде не до душі правлячій партії? Ви ж усвідомлюєте, що тиск офіційного Києва – допоки його "ідеологічну лінію" визначають такі україножери, як Д.Табачник і В.Колісніченко, – на Львів буде шалений...

– Якщо за мною будуть львів'яни, національно-патріотичні сили і правда, а над нами – Бог, нинішня влада буде змушена рахуватися з нами. Не можна будувати добробут міста чи навіть власний, нехтуючи гідністю, честю, принципами.

– Якщо переможете на виборах, з чого починатимете? Чого потребує Львів, його "господарка" в першу чергу?

– Насамперед вважаю, що Львову треба повернути славу і місію форпосту Незалежної України. Необхідно ухвалити програму соціально-економічного розвитку Львова на 2011–2015 рр., кінцевою метою якої має бути збільшення дохідної частини міського бюджету у два і більше разів, покращити інвестиційний клімат у Львові на основі міських трудових ресурсів, майна та землі, сприяти розвитку малого та середнього бізнесу, провести фінансовий, кадровий та юридичний аудит. Дуже важливо повернути фахівців в управлінські структури міської влади та комунальних підприємств, залучити до державотворчої та господарської діяльности колосальний науковий, освітній, інтелектуальний потенціал Львівщини, забезпечити максимальні можливості для освіти, роботи, політичної та бізнесової діяльности української молоді, збільшити обсяги житлового будівництва, стимулювати будівництво недорогого житла для молодих сімей.

Влада має стати доступною, відкритою, чесною, служити людям і звітуватись перед людьми за виконану роботу. Для цього потрібно подолати чиновницьке свавілля, встановити депутатський та громадський контроль за кожним параграфом бюджетних витрат та за якістю виконаних робіт. Для подолання корупції і хабарництва суворо регламентувати роботу міських служб (термін розгляду заяви, надання юридичної допомоги в даній справі і підготовка відповіді – 2 тижні, вирішення конкретних питань громадян і підприємців – до одного місяця).

– Львів має невикористаний потенціал, приміром, туріндустрію... Які ще не задіяні можливості?

– Сьогодні у Львові процвітає туристично-барно-алкогольний бізнес, на вулицях, у маршрутках гримить російська попса. Святкуємо непритаманні українській нації забави: День пива, День батяра, День вина, День пампуха, День Валентина, Ґелоуін та ін. На це йдуть значні кошти з міського бюджету. А туризм повинен пропагувати нашу культуру, архітектуру, історію, музеї, національні та міжнаціональні особливості львівської громади.

– До речі, у цьому зв'язку варто згадати Ваш науковий і творчий доробок, доволі помітний літературний ужинок. Назвіть, будь ласка, бодай найважливіше з нього.

– Написав у співавторстві з Валентином Морозом і видав книгу "Крайовий Провідник Володимир Тимчій" – "Лопатинський" – Львів, "Афіша", 2004. – 256 с.

Описав і опублікував під назвою "Мати повстанця" історію боротьби воїнів УПА з с. Нижня Лукавиця Петра Одинака (псевдонім "Підкова") та його брата Тимофія (псевдонім "Степ") – "ДЗВІН", №10, 2007.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Написав життєпис польового священика 55-го полку австрійської армії – в цьому полку служили Українські Січові Стрільці – майора, потім Долинського декана о.крилошанина Семена Шпіцера – "ДЗВІН", №1, 2006.

Написав розповідь про о. митрата Андрія Білецького, який чверть століття служив генеральним вікарієм (першим заступником митрополита Андрея Шептицького), а в часі заслання митрополита в Росію три роки правив Львівською Архідієцезією – "ДЗВІН", №11–12, 2008.

Підготував для Стрийського музею "Борцям за волю України" архівні матеріали про в'язнів Стрийської тюрми Петра Дмитришина, Степана Тимчія, Осипа Грицака.

– Оскільки Ви належите до покоління політиків-романтиків, а їм вдалося зробити найголовніше – проголосити незалежну Україну, то пропоную завершити наше інтерв'ю нетрадиційно – мрією. Тож Львів і Україна через 50 років... Якими вони постають у Ваших найсокровенніших мріях?

– Мої і всіх моїх однолітків онуки і правнуки пишаються тим, що вони – українці, які знають свою правдиву багатотисячолітню історію. Україна належить до найбагатших країн світу. Здійснилися мрії наших пророків Тараса Шевченка, Івана Франка, Степана Бандери, і в центрі Європи твердо постала Українська Національна Держава.

– Дай Боже, щоб так і сталося. А Вам бажаю перемоги на виборах.

Розмову вела
Марія БАЗЕЛЮК,
заслужений журналіст України

ДОВІДКА.

Василь Іванович Шпіцер народився 2 жовтня 1947 року в с. Нижня Лукавиця Стрийського району Львівської області. Українець.

1965 року закінчив з відзнакою Стрийську СШ №10; 1970 року – Львівський політехнічний інститут, електрофізичний факультет за спеціальністю "Діелектрики і напівпровідники", отримав кваліфікацію інженера електронної техніки.

У 1980–1984 рр. навчався в аспірантурі Московського авіаційного інституту, захистив кандидатську дисертацію. Рішенням Вищої атестаційної комісії при Раді Міністрів СРСР присвоєно вчене звання старшого наукового співробітника за спеціальністю "Електричні і напівпровідникові перетворювачі".

У 1971–1973 рр. – майстер, старший майстер ВО "Союзенергоавтоматика" у м.Львові.

У 1973–1990 рр. – інженер, старший інженер, провідний інженер, начальник сектора у Львівському науково-дослідному радіотехнічному інституті. Автор, співавтор понад 50 наукових робіт, в тому числі 25 винаходів.

З початком перебудови активно включився в громадську діяльність: був делегатом установчого з'їзду Товариства української мови ім. Тараса Шевченка у Києві, делегатом установчої конференції Руху у Львові, членом президії обласної організації ТУМ ім. Тараса Шевченка.

Був головою Львівської обласної організації "Порозуміння".

1990 року обраний депутатом Львівської обласної та міської Рад.

У 1990–1994 рр. – голова Львівської міської Ради та міськвиконкому (по-теперішньому – міський голова Львова).

У 1994–1995 рр. – начальник управління праці Львівської обласної державної адміністрації.

З 1996 р. – заступник директора Дочірньої фірми "ГАЛЬ-Дженералтранс", м.Київ.

Голова державної екзаменаційної комісії у Національному університеті "Львівська політехніка".

Член партії Конгрес Українських Націоналістів.

Одружений. Дружина – Тимчій Наталія Михайлівна. Син Юрій, 1975 року народження.

"ТРІУМФ ДЕМОКРАТІЇ" НА МЕЖІ МАРАЗМУ

Олена ПЕРЕГУДА

Місцеві вибори обіцяють бути веселими. Ось київський губернатор обіцяє просто "свято" – з музикою і виступами художніх колективів. Але так, щоб ніхто, боронь Боже, не сприйняв усе це за агітацію. Утім, масовиків уже вдосталь. Не чекаючи спеціально запрошених піснярів, у художній самодіяльності азартно практикується вітчизняний політикум.

Драма

Ця виборча кампанія, схоже, вже поставила рекорд за кількістю скарг на утиски, наїзди, перешкоджання та інші несправедливості щодо учасників гонки. За спектром скаржників – так точно. Якщо вже Партія регіонів нарікає на організовані конкурентами з БЮТу включення до списків "мертвих душ", підкуп виборців, незаконну агітацію і навіть використання адмінресурсу... Утім, і решта партій при владі недалеко пішла. Литвин скаржиться, що на його однопартійців тисне влада на місцях – примушують "перейти в регіонали". Тігіпко – що кандидатів від його політсили незаконно знімають з реєстрації, "вибиваючи" цілі області. Комуністи так і зовсім заявили, що у відповідь на передвиборчий "бєспредел" Партії регіонів можуть розвалити коаліцію в парламенті. Що вже казати про опозицію, якій сам Бог велів напередодні виборів надягати маску несправедливо гнаних? І кілька разів на день апелювати до світової громадськості із закликами "захистити демократію" і "не дати спотворити вибір людей".

Дійшло до того, що засмиканий з двох боків Європарламент відклав голосування за резолюцію щодо України на наступну сесію, яка запланована на 10–11 листопада. "Це буде мудро з нашого боку відкласти голосування на наступну сесію", – заявив 21 жовтня, в день, на який спочатку призначали голосування, лідер європейських консерваторів Міхал Томаш Камінські. Мовляв, перед виборами сунутися в українську кашу – собі дорожче. Нехай розпачливих бютівців і регіоналів хтось інший тепер по кутках розводить, в європарламенті дурних уже нема.

У ПР бурхливо зраділи "перемозі неупередженої точки зору в стінах Європарламенту" і висловили впевненість, що тепер вже Європа зможе "сформувати зважену, об'єктивну думку щодо демократичних процесів в Україні". А в БЮТ, починаючи з п'ятниці, про відкладену резолюцію ЄП (яку ще у четвер називали не інакше, як "останнім китайським попередженням владі") взагалі не згадують, ніби її і в планах не було. Зрозуміло, Тимошенко від заяв про її підтримку міжнародними інституціями не відмовилася, але переключилася на інші документи. Так, наприклад, в інтерпретації Юлії Володимирівни рішення ПАРЄ про ситуацію в Україні "означає, що Янукович – персона нон-грата"...

Комедія

Влада напередодні виборів (хоч якого б кольору вона була) традиційно поводиться як студент у ніч перед іспитом. Зрозуміло, що вирішити за тиждень або місяць проблеми, на які не звертали уваги роками, принципово неможливо. Але хто сказав, що влада не намагається?

Ось президент у п'ятницю оголосив про початок "системної боротьби з корупцією" – "ворогом українського народу". Крім традиційної обіцянки викорінювати розпеченим залізом, Віктор Федорович озвучив новацію: "кишені, які вони пошили до п'ят, ми чикнемо". Пропоновані навперебій "хірургічні варіанти" як-от відрізати чи ампутувати, голову держави чомусь не влаштували...

Нездорове збудження преси викликали і вислови Віктора Федоровича на зустрічі з губернаторами у четвер. З одного боку: "є випадки, коли представники влади втручаються у виборчий процес", що, на думку президента, просто неприпустимо. З іншого: "пам'ятайте, що там, де, не дай Бог, будуть порушення або зловживання, я блискавично відреагую". Отак. І втручатися не можна, а не втрутишся, і порушення будуть – добро якщо доганою обійдеться... А вже зміст вимоги: "ми знаємо, що політики напередодні виборів починають включати можливі і неможливі швидкості, щоб набрати рейтинг, і ви повинні створити їм умови", краще навіть не намагатися зрозуміти, тим більше пов'язати його з попереднім – про "активне невтручання". Цей розумовий кульбіт явно не для розуму електорату.

Азаров був менш оригінальним, але і йому вдалося дещо продемонструвати захопленій публіці. Зокрема, що український прем'єр гадки не має, звідки що береться. Микола Янович у вівторок відрядив КРУ перевіряти поліклініки на предмет наявності препаратів, необхідних для профілактики і лікування простудних захворювань. Та ще й погрожував "серйозними висновками" керівництву тих, де запасів не знайдуть... Отак буквально у двох фразах упевнено довести виборцеві: відповідальний за розбудову "України для людей" глава уряду звик, що лікар йому вручає пігулки разом з рецептом, і знати не знає, що населення купує ліки в аптеках (за гроші, між іншим) – це вміти треба!

На цьому тлі за звичний піар на зразок участі в освяченні храму, та хоч би Литвина з депутатами, які "відмітилися" останніми, – у суботу, вже і дорікати якось незручно.

Проте в безумовні лідери в номінації "Передвиборчий шок" потужним ривком у п'ятницю ввечері вийшов заступник голови Центрвиборчкому Андрій Магера. На зустрічі з представниками Бюро ОБСЄ з демократичних інститутів і прав людини він заявив, що тервиборчкоми мають право порушувати: після закінчення термінів відновлювати реєстрацію кандидатів, яких несправедливо зняли з гонки. Щоб не виникало "сумнівів щодо відображення волевиявлення виборців відповідної територіальної громади", – пояснив свою позицію Магера. І все б нічого. І справедливість, звичайно ж, має бути відновлена. Та от біда, в своїй рекомендації глава ЦВК послався не на норму закону, і не на роз'яснення ЦВК, а на... "своє глибоке переконання" щодо того, як треба діяти в подібних випадках. Цікаво, чи буде він з тим же запалом відстоювати своє переконання і в суді, куди можуть потягнути тих членів виборчкомів, які ризикнуть вчинити за його рекомендаціями? Або перед спостерігачами, якщо вони визнають подібні розбіжності достатньою підставою для невизнання виборів?

Трагедія

До речі про невизнання виборів. Саме цим (у своєму або міжнародному виконанні) сьогодні політики лякають один одного і Україну, очевидно маючи на увазі, що це і стане найбільшим жахом для країни. Зрозуміло, разом з "масовими фальсифікаціями", "спотворенням волі виборців", "загрозою демократії", "національною катастрофою", "зрадою свого народу" і таке інше в тому ж дусі. Зрозуміло, що жоден з політиків не стане чесно зізнаватися, що єдина і неповторна мета влади на місцевих виборах – забезпечити умови для безперешкодного просування скрізь по країні будь-якого свого проекту. А чергова опозиція прагне створити "зони опору" черговому антинародному режимові, щоб скільки душа бажає пхати палиці в колеса і голосно обурюватися очевидною нездатністю влади справитися з поточними проблемами.

Але вже вибачте, панове політики, та з погляду відповідального за свою долю виборця, найбільша трагедія, про яку жодного разу не згадав жоден із вас, – це чергові вибори без вибору. І справа не тільки, і не стільки в тому, що чиїхось кандидатів знімають з реєстрації, не даючи людям можливості проголосувати за них. А в тому, що учасники перегонів укотре намагаються нагодувати населення продуктами політтехнологій і примусити робити вибір не між програмами розвитку, а між благозвучними ярликами. Про який розумний вибір може йтися, якщо голосувати пропонується за "стабільних", "нормальних", "сильних", "відповідальних", "будівельників", "захисників" і інший політичний ширвжиток? (Не забути: ще бувають "молоді обличчя в політиці" або "нові", але це ситуації принципово не змінює – "молодим" і "новим" себе вважає будь-який український політичний діяч, молодший за 90, незалежно від терміну перебування у високих кріслах). Такий вибір не може ґрунтуватися на раціональному підході, а тільки на емоціях або на довірі до красивої обгортки... А її ж, хоч як крути, щоб вийняти товар, доведеться порвати і викинути.

31 жовтня Україна вчергове прийде на масовий розпродаж котів у мішках, заспокоюючи себе тим, що чесні продавці політичних міфів обов'язково попередять необачних покупців, якщо товар гнилуватий...

УНІАН

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

Кандидати в депутати міської ради м.Черкаси від Конгресу Українських Націоналістів

Чинна голова ЧОО КУН **Гафінова Любов Василівна** керується принципом: духовна людина – духовна влада. Бувши депутатом міської ради V скликання, свої дії спрямовувала на конкретні справи: людям похилого віку – матеріальна допомога; підприємцям – законодавча база роз'яснень їхніх прав; учителям, дітям – навчальний посібник "Лексикологія і пунктуація" (видавництво "Брама", 2008); редакції газети "Духовна Черкащина" – редагування текстів; православним церквам – навчання дітей у недільних школах; молоді – вишкільні табори влітку...

Для майбутнього черкащан бачу безальтернативний варіант: Соборну й Самостійну Українську Державу з її православною вірою, мовою, звичаями, традиціями, культурою. Державу, яка сама вирішує свою долю. Державу, у якій кожен творить українське майбутнє для своїх нащадків. Духовна Черкащина – духовна Україна – пріоритетна ціль кандидата в депутати міської ради.

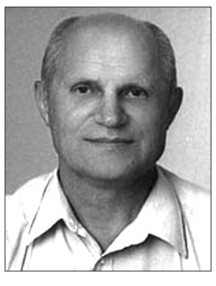
Біографічна довідка

Вік – 58 років.

Освіта – вища (1974 року закінчила з відзнакою філологічний факультет ЧДПІ).

Робота:

1974–1982 – Голова профкому ЧДПІ, викладач кафедри укр. літ. 1982 – до сьогодні – учитель-методист Першої міської гімназії, голова обласного педагогічного товариства ім.Г.Ващенка, голова ЧОО КУН, автор більше 50-ти публікацій, учасник 4-х міжнародних конференцій. Одружена, мати 3-х дітей.

Гафінов Олег Васильович – голова Соснівської РО КУН м.Черкаси, пенсіонер.

Вік – 61р.

Освіта – спеціальна технічна.

Утвердження національної і людської гідності, всебічне знання життя, Дух наших великих попередників доноситиму до людей. Ставши депутатом, допомагатиму черкащанам долати тимчасові проблеми на шляху до побудови національної держави.

Грабовська Наталія Василівна – голова Секретаріату Проводу ЧОО КУН.

Вік – 35р.

Освіта – спеціальна технічна.

Одружена, мати двох дітей.

Найголовніша європейська цінність – людина. Розв'язувати її проблеми, допомагати, захищати, утверджувати, піднімати на вищий духовний щабель – пріоритетні мої цілі в депутатстві.

Янковой Іван Калиникович – засновник ЧОО КУН, засновник Української автокефальної церкви в Черкаській області, член ОУН–УПА, заступник голови ЧОО КУН.

Вік – 66 р.

Освіта – середня спеціальна.

Ключові напрямки діяльності – духовність, утвердження національної ідеї, розбудова Української держави, підтримка пенсіонерів і захист одиноких людей похилого віку.

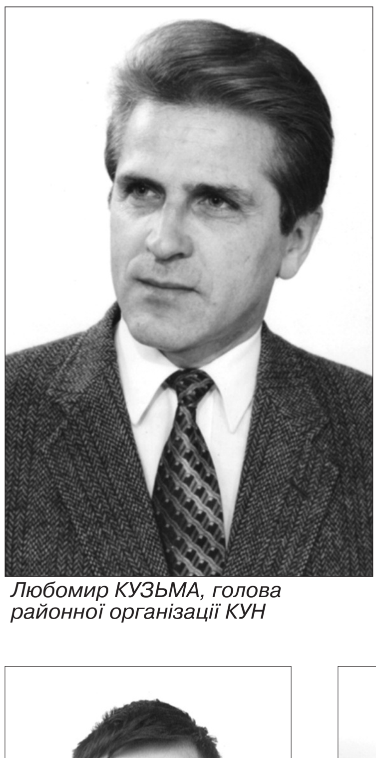

Борушевська Віра Григорівна – голова обласної громадської організації ОУН–УПА.

Розбудова Української держави, утвердження національної ідеї, просвітницька діяльність, захист прав і свобод вояків УПА – пріоритетні цілі кандидата в депутати міської ради.

Кандидати в депутати міської ради м.Хуста від Конгресу Українських Націоналістів

Шановні Хустяни! В України є всі можливості стати високорозвиненою державою: вона має талановитий, працьовитий народ, найбагатші у світі чорноземи, природні ресурси, потужну

Любомир КУЗЬМА, голова районної організації КУН

індустрію, високий інтелектуальний та науковий потенціал...

Але доки при владі в Україні перебуватимуть злочинно-кримінальні, мафіозно-корумповані клани іноземного походження, не варто сподіватися змін на краще.

І так триватиме, поки в Державі не буде наведено елементарний порядок, поки своєю волею наш народ не покладе край безкарному владарюванню корумпованих злодіїв, а до влади в державі не прийдуть українські патріоти. Українські націоналісти ніколи не були при владі і тому не несуть відповідальності за помилки і злочини попередніх урядів і влади, хоча вони доклали найбільше зусиль для становлення України як незалежної держави.

Загальновідомо, що саме національна ідея допомогла піднятися з глибокої руїни і увійти до числа високорозвинених держав світу: Японії, Німеччині, Південній Кореї, Чилі та іншим. Наша ж за духом антиукраїнська влада відкидає цей досвід, ігнорує національну ідею.

Шановні виборці!

Звертаємось до вас у важкий і відповідальний час, звертаємось до Вашого сумління і розуму не як кандидати, а як українці до українців. Намагаючись бути почутими вами, зі своїми переконаннями, самосвідомістю і філософією життя, яку хочемо донести до вашої свідомості, душі й серця. Під час виборчої кампанії спритники та пройдисвіти від різних політичних партій і бізнесу розігрують "Виборчу карту", спекулюючи на ваших бідах, "вболіваючи" за народ. Але де ж ці спритники були декілька років тому, коли за одне тільки слово можна було потрапити за грати, а в кращому випадку позбутися роботи?

Шановні Хустяни!

Першочерговим завданням для нас є усунення від виконавчої влади корумпованих можновладців, які причетні до руйнації економіки міста, невиплати зарплати, зупинення виробництва, екологічного стану (забруднення річок, несанкціоновані смітєзвалища). Докорінно змінити роботу житлово-комунальних служб міста, які повинні конкурувати між собою, оплата проводиться за обсяг виконаної роботи, а не як тепер: помісячна плата ні за що і ніхто не знає, куди ці кошти поділися.

Впорядкування міських вулиць і будинків, водопостачання, будівництво комунального житла. Спорудження безкоштовних громадських туалетів, встановлення лавок для відпочинку людей похилого віку. Створення належних умов для роботи установ освіти, культури, охорони здоров'я. Забезпечити належний соціальний захист найбільш вразливих верств населення.

Кожна важка праця вимагає великих зусиль. Ми живемо на тій грані, коли вирішується: бути чи не бути нашій державі. Тому Ви, велика мовчазна сила, мусите мобілізувати себе, заговорити переконливо, голосно і рішуче, виявити волю до влади. Голос народу – це голос Божий! Маємо прийти на вибори і обрати до влади людей рішучих, чесних, порядних з високим почуттям власної гідності, та національної свідомости, людей, які люблять свою землю, мову, культуру; поважають і примножують кращі традиції свого народу і прийняли зобов'язання перед українською нацією – жертовно працювати на благо свого народу.

Ми маємо вірити, що Україна в сузір'ї розвинених країн засяє ідеалами добра і щастя, правди і справедливости, демократії і гуманізму, добробуту і загальнолюдської любові.

Правда – за нами!

Тільки націоналісти готові жертовно працювати на благо своєї нації!

Тільки націоналісти готові відстоювати інтереси своєї нації, свого народу!

Хустська міська організація
Конгресу Українських
Націоналістів

Михайло САСИН, голова міської організації КУН

Ігор МАДІ, юрист

Михайло ХИМИНЕЦЬ, юрист

Олександр ШАБУНІН, провідний спеціаліст – економіст Управління статистики в Хустському р-ні

Леся ІГІЦЬКА, викладач Школи Мистецтв

Едуард БОРНАК, комп'ютерник в Спеціалізованій школі для слабочуючих

31 ЖОВТНЯ – ВИБОРИ ДО МІСЦЕВИХ РАД

"ОБІЦЯЙ ЛИШЕ ТЕ, ЩО В ЗМОЗІ ВИКОНАТИ!!!"

Ми, команда молодих патріотів, члени політичної партії Конгрес Українських Націоналістів, йдемо до Луцької міської ради для того, щоб заявити про свої зобов'язання перед лучанами, які ми обіцяємо виконати:

– у кожен двір дитячий майданчик (реставрація старих та встановлення нових);

– освітлені вулиці та двори;

– ремонт другорядних доріг (тротуари та дороги в прибудинковій території);

– контроль за несанкціонованою забудовою міста;

– заборона нецільового використання парків і приведення територій у відповідність до їх прямого призначення;

– посилення контролю продажу тютюнових виробів неповнолітнім та ініціювати заборону реклами алкоголю на території міста;

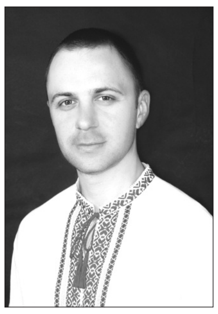
– громадський контроль дохідної і витратної частини ЖЕКів;

– впорядкування стоянки автотранспорту на прибудинковій території.

Історична довідка:

Конгрес Українських Націоналістів – це політична партія, заснована 1992 року. Засновником та Головою Конгресу була видатний український політик, громадський і державний діяч, Голова ОУН, народний депутат України трьох скликань Слава Стецько. Конгрес Українських Націоналістів є спадкоємцем національно-визвольних змагань українського народу і твердо стоїть на засадах Української Національної Держави, свою програму і діяльність будує на ідеології українського націоналізму.

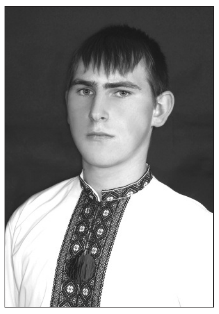
Команда молодих патріотів до Луцької міської ради

Скиба Олександр Володимирович – 31 рік, народився в м.Харкові, Голова Луцької міської та Перший заступник Голови Волинської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, закінчив Харківський національний автомобільно-дорожній університет за спеціальністю "Автомобілі та автомобільне господарство", одружений, виховує донечку.

Тележинський Андрій Володимирович – 19 років, народився в м. Луцьку, Голова секретаріату Волинської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, навчається в Луцькому національному технічному університеті за спеціальністю "Електротехнічні системи електроспоживання", студент, неодружений.

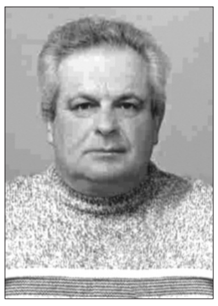

Грабовський Богдан Геннадійович – 21 рік, народився в м.Луцьку, заступник Голови Луцької міської організації Конгресу Українських Націоналістів, навчається в Луцькому національному технічному університеті за спеціальністю "Електротехнічні системи електроспоживання", працює електромонтером у КП "Луцьксвітло", неодружений.

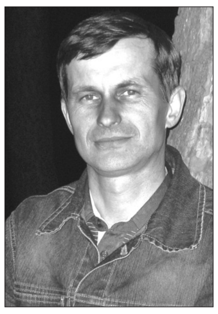
Команда досвідчених патріотів до Волинської обласної ради

Хомич Іван Сергійович – 51 рік, народився в с. Рудка Любешівського району Волинської області, голова Волинської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів, закінчив Київський заочний технологічний технікум, підприємець, одружений, виховує доньку.

Поперечний Ярослав Богданович – 49 років, народився в сел. Жовтне Іваничівського району Волинської області, член партії Конгрес Українських Націоналістів, закінчив Любешівський ССПТУ, працює водієм у Любешівській філії ВАТ "Волиньобленерго", неодружений.

Шмигін Микола Миколайович – 47 років, народився в с. Жеребилівка Новоград-Волинського району Житомирської області, член партії Конгрес Українських Націоналістів, закінчив Житомирський педагогічний інститут, за спеціальністю учитель української мови та літератури, працює журналістом газети "Вісник +К", одружений, виховує двох синів.

"Наша перемога у Ваших руках, Лучани!!!"

ВИБОРЧА КАМПАНІЯ
ЧИ ЗАБІГ З ПЕРЕШКОДАМИ?

Тільки спільними зусиллями ми зможемо забезпечити чесні вибори!

Отримавши контроль над усіма гілками влади в Україні, окрім місцевих рад окремих регіонів, Партія регіонів поставила перед собою і своїми сателітами завдання оволодіти і місцевими радами. Її представниками був підготовлений закон про місцеві вибори, який заздалегідь гарантував їй значні переваги як у веденні самої виборчої кампанії, так і при підведенні її підсумків. Закон був прийнятий з порушенням процедури, про що говорять численні представники влади і громадськости зарубіжних країн, не кажучи вже про оцінку цього факту більшістю політичних партій в самій Україні.

Закон, а особливо його зміни, були і є недоступними для громадян України, які не підключені до Інтернету. Навіть для багатьох партійних організацій різних партій, які не мають доступу до Інтернету, не було можливості отримати зразки документів для реєстрації в територіальних виборчих комісіях. Висування кандидатів в депутати і на посади голів рад було рознесено в часі так, що конференції районних та міських організацій і обласної організації потрібно було проводити всього в два дні або проводити по дві конференції. Зате ПР, знаючи про особливості закону, наперед підготувалася до цього. І тільки почалася реєстрація кандидатів, місцеві організації ПР виявилися в більшості випадків першими, які здали документи для реєстрації по Україні і в нашій області (правда, не обійшлося і без фальсифікацій, про що свідчать повідомлення в ЗМІ).

Що вже говорити про територіальні виборчі комісії, які в своїй більшості мають в своєму складі більшість з представників ПР та її сателітів. А ними формуються всі дільничні комісії. До речі, для подання кандидатів до складу дільничних комісій місцеві організації партій мали після своєї реєстрації всього декілька днів, як і кандидати для подання на довірених осіб. Так само, як і для відкриття виборчих рахунків практично два дні, бо 8.10 закінчувалася реєстрація, 9 і10 був у банках вихідний. А банки ще, окрім документів, виданих виборчою комісією, вимагали ще декілька своїх, які законами про вибори і банківську систему не мали вимагатися. А як проводити передвиборну агітацію без відкритого виборчого рахунку?! Напевно, доведеться шукати якісь інші шляхи, ймовірно, й з порушенням закону про вибори. Правда, дехто ще навіть до початку реєстрації почав шикарну агітацію. Вже в Івано-Франківську не вистачає стовпів на тролейбусних лініях для розміщення бігбордів! Але не чути, щоб когось територіальні виборчі комісії покарали за фальстарт! Правда, їм і самим не позаздриш, бо довелося також працювати в екстремальних умовах через стиснуті терміни та, деколи, брак коштів. Та й досвіду роботи в комісіях у декого з членів комісій бракувало.

Але і з перешкодами вибори прямують до свого завершення. Закінчиться агітація, викинуть на неї мільярди гривень, які вже різними шляхами відібрані в народу, або які будуть відбиратися після виборів, і настане день голосування. Але, як сказав Сталін, "важливо не як голосують, а як рахують". Звідси ніби випливає, що який склад комісій, такий буде і результат. А щоб такого не сталося, потрібно всім, і кандидатам, і довіреним особам, і, в першу чергу, членам дільничних комісій і спостерігачам заблокувати фальсифікацію на кожній виборчій дільниці, в територіальних комісіях усіх рівнів.

Тільки спільними зусиллями ми зможемо забезпечити чесні вибори!

Не допустиму опанування місцевих органів влади області Партією регіонів і її сателітами!!!

Валерій ПЛИСАК,
керівник виборчого штабу ІФ ОО КУН,
кандидат у депутати по виборчому списку
ІФ ОО КУН № 3, кандидат у депутати
по Галицькому одномандатному
мажоритарному виборчому округу № 08

ВІРА І ПАМ'ЯТЬ

ТУТ ТВОРИЛАСЯ ІСТОРІЯ

На храмі у Гурбах встановлено купол та хрест

У суботу 9 жовтня, коли церква святкувала пам'ять святого апостола Іоана Богослова, у Гурбенському Свято-Воскресенському чоловічому монастирі на Повстанських могилах, що на Рівненщині, зібралося чимало людей, щоб взяти участь у знаковій події. Саме в цей день собором священиків, за участи голови районної ради Василя Тимощука, жертводавців монастиря, прихожан, небайдужої громадськости було освячено купол та хрест, які вже 12 жовтня встановили на храмі. Як зазначив у своєму зверненні до присутніх настоятель монастиря ієромонах Нифонт, кожен встановлений хрест – це є згадка про Спасителя, про Його розп'яття, тобто знаряддя винищення людей стало знаряддям спасіння людей. "Коли я прийшов сюди, – продовжив о.Нифонт, – я запевнив Вас, що це місце не вмре. І зараз, дякуючи Вам, дякуючи пожертвам, ми зробили те, що запланували: купол і хрест стоять! Дорогі брати і сестри! Зам'ятайте: тут творилася історія. Хто не знає свого минулого, той не має права на майбутнє. Настане день, пройде три роки, і ми почнемо тут будувати храм. Ще через два роки цей храм буде збудовано. Я радий бачити тут своїх добрих друзів: Любомира Кінаха та Василя Тимощука, прихожан, які зробили багато для цього святого місця, вірю, вони допоможуть і в будівництві храму. Молитва та благословення Господнє у Гурбах будуть завжди", – підсумував настоятель Гурбенського монастиря ієромонах Нифонт.

Сергій КОНДРАЧУК, довірена особа Гурбенського монастиря

УКРАЇНСЬКА МРІЯ ЗДІЙСНИЛАСЯ.

А ДЕ Ж УКРАЇНЦІ?

Олександр ТЕРТИЧНИЙ

Вислів "моя хата скраю" дуже не подобається колективістам, хоча є цілком природним прагненням особистої свободи. Адже сьогодні це кваліфікують, як невід'ємне право людини.

За бажання самостійно встановлювати порядки у своєму домі українського хлібороба протягом століть нещадно били і чужі, і свої.

Чужі били за те, що не віддавав свій хліб і своїх коней. Свої – за те, що не поспішав боронити спільний інтерес нації від чужинців. Часом селянин згадував, що він козацького роду, і давав відсіч нападникам.

Але гречкосій усе одне повертав до своєї хати "скраю", приховавши кулемета під стріхою.

Ну, не хотілося йому воювати, а хотілося господарювати!

І ось нащадки тих господарів можуть, нарешті, порадіти за дідів-прадідів: їхня мрія зійшла в Україну. Хоча сучасники наші в більшості не на хуторах, а в міських квартирах проживають, і не плугом, а комп'ютером на життя заробляють. Але ж достойні нащадки мають прагнути свободи не менше за достойних предків.

Щоправда, не всі вже прагнуть. Та й із тих, хто прагне, не всі ще прокинулися й побачили, що час настав: господарюйте, будь ласка!

Розпочинайте, наприклад, з тієї "хати", що скраю.

Величезна більшість міських будинків у край занедбаному стані. Що нам заважає впорядкувати свій будинок і прилеглий майданчик? Створюйте об'єднання співвласників багатоквартирного будинку, ОСББ – і вперед! Ось тут травичка й квіти, тут дитячий майданчик, тут друга стоянка для автомобілів, а тут кімнатка конс'єржів. Раніше не дозволяли, а сьогодні – будь ласка: влада навіть заохочує.

Не хочете? – То мешканці цього будинку не господарів нащадки. Свобода їм не потрібна, а потрібне зовнішнє управління: нехай ЖЕК керує, як і раніше.

У квитанції з оплати послуг зазирнули? Подобається? – Далі буде гірше. Право управління віддадуть приватним структурам, а ті цяцькатися не будуть: воду й газ умить перекриють, якщо заплатити не встигнете.

Вас не задовольняє місцева влада? Дороги й дахи не ремонтують, тротуари не освітлюють, транспорт погано працює, дерева вирубають, землю дерибанять, бюджет розкрадають, хабарі вимагають...

Якщо вже таки дістали, чого чекаєте?

Нового мера з молодою командою? Вони вам зроблять усе добре? Такого не буває навіть у дитячих казках. А ми все сподіваємося. Коли все це вірите – чекайте.

Якщо вже наслухалися, скористайтеся можливостями, що приніс інтернет.

Відкрийте сайт контролю місцевої адміністрації. Фіксуйте й вивішуйте до відома всієї міської громади всі: недоліки, пропозиції з усунення, реакцію чиновників... І за кілька місяців уся "історія хвороби" буде готова. З конкретними іменами порушників, сумами підозрілих видатків бюджету, скаргами на конкретних чиновників чи конкретні структури, які не вміють чи не хочуть працювати.

Не будуть реагувати – формуйте власну команду фахівців у мережі, виробляйте програму оздоровлення структури.

Коли набереться комплект програм і людей – виводьте мешканців на мітинг під стіни адміністрації: вимагайте відставки збанкрутілого керівництва й призначення перевірених людей із вашої команди.

Не хочете на сайт витрачати пару годин на тиждень? Ну, то й будуть вам і далі локшину на вуха вішати, обкрадати й брехати.

Свобода вам непотрібна, бо живете ви не господарями у своєму місті, а зайдами.

І українська мрія ходить у пошуках притулку: де ви, господарі?

"Українська правда"

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НЕЗНИЩЕННІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ ДУХОВНОСТИ

Історично в українців завжди були в пошані свобода, правда, доброта, чесність, шляхетність, релігійні цінності, мудрість, самопожертва. Одначе, разом з тим, українська духовність зазнавала і багато негативних впливів, наслідків яких ми не в силі позбутись і посьогодні. Найбільше приклались до цього московити, які з самого початку створення московської держави руйнували українську духовність. Колись в Україні корінне населення (українці) не знали грубих, огидних матюків. Їх у наш край занесли саме московити, які у свою чергу взяли їх у своїх покровителів – татаро-монгол. Недарма у давні часи у нашого народу був поширений вислів "гнути москаля", себто гнути матючча. До приходу московитів українці не лихословили, бо добре знали, що таке сором, докір сумління, святість, отже, огидних слів у їхньому лексиконі просто не було.

Найбільшої духовної руїни українці пізнали під час панування червоних московитів (большевиків). Комуністична Москва не шкодувала ресурсів на нищення самої української суті народу. Найбільшої шкоди українській духовності завдало більшовицьке богоборство та нищення церков. Комуністи забороняли українцям брати шлюб у церквах, як то здавна було заведено на нашій землі. Настирливо насаджувався атеїзм, а замість Бога втокмачувались комуністичні ідоли. В часи панування червоної Москви вважалось, що все, що служить інтересам так званої "пролетарської революції", є моральним, хай навіть вбивства, терор, грабунки, голодомори. Більшовики топтали усі устої української духовності, які плекались століттями.

Коли червона імперія захиталась, почали виникати українські організації та товариства, які мали за мету відродити духовність, і вже здавалось, що так воно й буде. Проте радикальних змін на краще, на жаль, не сталось, а далі гасел справа переважно не пішла. На керівних посадах в незалежній Україні лишились старі комуністичні кадри, які, замість відродження духовности, взялись за банальне розкрадання державного майна. Не відбулось необхідних зрушень навіть і після Майдану, хоча українці стали іншими.

Сьогодні Росія за допомогою своїх сатрапів (чинної влади в Україні) веде повномасштабну війну за реанімацію імперії. Антиукраїнські сили повністю опанували Україною. Ми маємо протистояти цьому. І в першу чергу необхідно відродити нашу духовність. Повсякчас, в усіх сферах життя необхідно пропагувати національно-патріотичне виховання та ведення здорового способу життя. Наша духовність обов'язково буде жити, бо вона – незнищенна. Українська духовність – оберіг нації і держави, бо Українська самостійна держава й виникла з жертовного українського духу. Цей дух кличе нас до згуртованости та готовности до боротьби, яка триває.

Петро БУДИЧ
м. Київ

МУЗЕЙ МИКОЛИ БАКАЯ

26 вересня в селі Виноград Коломийського району Івано-Франківської області з ініціативи обласної управи Всеукраїнської Ліги Українських Жінок та районної державної адміністрації відкрито історико-етнографічний музей поета-пісняра Миколи Бакая.

Микола Бакай рано втратив батька. 1947 року родину Бакаїв разом з іншими односельцями вивезено до Сибіру. Шістнадцятилітнім М.Бакай двічі пробував втекти, та безуспішно. Тугу за батьківщиною та важку долю невільників Сибіру юний поет викладав у своїх ранніх творах. Завдяки гарному голосу, 1950 року його прийняли в Омське художнє училище. А пізніше до Омського театру оперети.

1960 року М.Бакай повертається в Україну. Але в рідному селі його не прописують. Поселяється в Чернівцях. Працює в Буковинському ансамблі пісні і танцю. Заочно закінчує відділення Київського інституту театрального мистецтва. З-під його пера виходять мелодійні вірші, яким музичне звучання надають композитори А.Кос-Анатольський, О.Білаш та інші. Плідно працює з народним артистом України Павлом Дворським.

Невблаганна смерть обірвала творчий шлях Миколи Бакая. Похований у рідному селі.

Після відкриття музею в народному домі с.Виноград відбувся районний фестиваль естрадної пісні "Смерекова хата", присвячений сл.п. М.Бакая.

У фестивалі взяли участь учні шкіл району та народний артист України Павло Дворський, а також народні артисти України А.Кобилянська і М.Попелюк.

Адміністрацією району внесено пропозицію провести обласний фестиваль "Смерекова хата".

При відкритті музею і на фестивалі були присутні селяни навколишніх сіл та багато молоді.

С.КОСТЮК,
голова обласної Управи ВЛУЖ

ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

ТОЛЕРАЦІЯ ЗЛОЧИННОЇ ЗРАДИ

Олесь ВАХНІЙ

Мозок нинішнього "пересічного українця" перенасичений інформацією про амурні походеньки й п'яні бешкети "телевізійних зірок" та посадовців усих щаблів і рангів. Чого-чого, а друкованих та інтернет-видань (переважно російськомовних), котрі, поширюючи цю інформацію, чинять чорну справу морального, духовного та фізичного винародовлення українців, більше ніж достатньо. Тож зайве дивуватись, що детально поінформовані про розмір, колір і навіть виробника білизни якоїсь безталанної, проте розкрученої грошовитим й підстаркуватим коханцем "ведучої ток-шоу", не спроможні зрозуміти суті суспільних процесів, котрі відбуваються в Україні зокрема й у світі загалом. Саме цього й прагнуть воїни лукавого. Всебічно збоченими легше керувати.

Суттєвим недоліком нинішнього українського національного руху є брак принципової послідовности, відсутність чітких орієнтирів, усвідомлення причин змагу та його головної мети. Милуючись окремими діячами, нерідко лукаво нав'язаними геть не прихильними до української національної ідеї зовнішніми потугами, активісти патріотичних і навіть нібито націоналістичних середовищ заплющують очі на геть не патріотичні, більше того, аморальні й зрадницькі стосовно рідного народу вчинки незаслужено проголошених кумирами. Цей стан речей є притаманним для посттоталітарного суспільства, де влада належить зграйці магнатів-перекупників (себто олігархам), а не верстві духовної еліти, яка формувалась "внаслідок суворого добору найліпших" (термін Дм. Донцова). Дається взнаки період бездержавности, в часі якої окупанти цілеспрямовано руйнували природню суспільну ієрархію. Чужинська тиранія на відмінно зробила свою чорну справу. Місце знищеної в часи поневолення еліти посіли посередні пристосуванці й безпринципні (на жаль, нерідко наділені талантами) себелюбці. Прикро, проте нинішня тріумфальна хода споживацької культури (саме вона, до речі, й спричинила світову економічну кризу), примітивне прагматично-матеріалістичне світосприйняття (вряди-годи замасковане показовою, проте помітно нещирою побожністю), вивищення егоїстичних гріховних забаганок над здоровим глуздом й почуттям обов'язку супроти ближніх і Батьківщини, цинічне нівелювання основ нашої національної культури та духовної спадщини новітніми шукачами земної (а значить, і швидкоплинно-дочасної) слави, для багатьох стає дурним і заразним прикладом. Нині ми майже щодня стаємо свідками цинічної профанації дарованих Творцем й витворених нашими предками вартостей, цілеспрямованої люмпенізації українців і творення суспільства з позбавлених гідности, проте ситих й зденаціоналізованих кріпаків. Прикладів більше ніж достатньо. Закохані у дійсно-таки чарівний голос Ніни Матвієнко "українолюби" чомусь упродовж кількох років не "помічали" її виступів на захист колишнього міського голови м.Києва Олександра Омельченка, який уславився продажем київської землі гендлярам-забудовникам й грабіжницькою приватизацією київського комунального майна. Наприкінці 2009 р. співачка ошелешила весь патріотичний загал участю в проплаченому Юлією Тимошенко театралізованому висуненні останньої кандидатом у президенти України. Без найменшого докору сумління пані Матвієнко закликала забути всі злочини колишньої комсомольської апаратниці й повірити її черговим сатанинським побрехенькам. Не кращим чином поводить себе й лікар за фахом та співачка Ольга Богомолець. Віддаючи належне дарованому їй Творцем таланту, почуваюсь зобов'язаним засудити її більш ніж аморальні вчинки, котрі пояснюються лише запопадливим пристосовництвом до кон'юнктури. Чомусь непоміченим для патріотичного загалу залишилось оприлюднене кільома газетами ще минулого літа інтерв'ю, в якому вона обіцяє записати в супроводі акордеона альбом огидних москвомовних пісеньок часів Другої світової. Неприроднє й ненормальне прагнення порадувати виродків-сталіністів, які замордували і знищили мільйони українців, має конкретну оцінку. Це злочин проти нації і зрада. Не скрашує пані Ольгу й згода бути хрещеною матір'ю народжених від іноземця позашлюбних дітей українофобки за духом й колишньої заступниці огидного штукаря (формально київського міського голови) Леоніда Черніведького за сумісництвом, Ірени Кільчицької. Перемога своєрідної, поза сумнівом, щодо певної міри навіть талановитої, проте, як на мене, геть не оригінальної Руслани Лижичко на Стамбульському пісенному конкурсі Євробачення примусила "українолюбів" заплющити очі на її геть не патріотичні вчинки й далеку від християнських чеснот поведінку. Справжнім шоком для них був факт її підспівування російською мовою 2004 року на передвиборчо-агітаційній "зустрічі з молоддю" Віктору Януковичу. Нагадаю, що одним із пунктів програми цього російсько-білоруського гібрида є прагнення надати мові вчорашніх окупантів статус державної. Відсутність гідности, очікувана (а можливо, на час підспівування вже й отримана) – грошова винагорода й матеріалістичне прагнення зайвий раз з'явитись перед загалом на екранах (а спільний спів з тогочасним позбавленим інтелекту прем'єром виявився непоганою для того нагодою) взяли гору над почуттям обов'язку супроти рідного народу. Тож зайве дивуватись її безініціативності й непомітності в часи володіння депутатським мандатом (нагадаю, що крісло депутата вона отримала, завдячуючи квоті "Нашої України"). І тим паче зайве дивуватись її долученню до агітаційного "Всеукраїнського туру" на підтримку вже згаданої Юлії Тимошенко. Зрозуміло, що возвеличення особи, котра продовжує труїти душі українців фальшивими, образливими для гідности й вбивчими для душі замаскованими під вартості збоченнями, для Ніни Матвієнко, Руслани Лижичко, легендарних гуртів "Кобза" й "ВВ" та десятка інших (переважно москвомовних) голосистих скигліїв насправді є лише формою незадекларованого заробітку. Названі по іменах не обтяжують себе роздумами над мораллю й почуттям обов'язку, а в неназваних учасників "Всеукраїнського туру" вони просто відсутні або атрофовані. Прагнення "непогано заробити" та вчергове потрапити на сторінки екранів й глянцевих бульварних журналів виявилось єдиним критерієм усих їхніх вчинків. Не викликає належного в "патріотичного загалу" обурення й не менш ганебна і злочинна поведінка актора Богдана Ступки. Дарований Творцем талант він витрачає не на служіння рідному народові (себто не на чинне впровадження в життя заповіді любити ближніх), а на участь у відверто антиукраїнських російських і польських "проектах". Панове співаки й актори! Покайтесь і зупиніться. Невже пам'ять перед закатованими в часи поневолення українцями вас ні до чого не зобов'язує? Чому ви служите дітям та онукам вбивць і окупантів?

Громадські діячі з давніх-давен стикались із, здавалося б, вкрай складною дилемою: як привабити загал до конкретної ідеї. Матеріалісти не зупинялись (і, як свідчать трагічні нинішні реалії, не зупиняються нині) перед підкупом, безпринципністю, оббріхуванням опонентів й підлаштовуванні під гріховні забаганки нічим не поєднаного з народом натовпу. На противагу їм, ідеалісти завжди кликали до щирого служіння ближнім, принциповости й непоступливости перед гріховною спокусою. Цей шлях складний і тернистий, проте, як засвідчив досвід минулого, – єдиноправильний. Вчинки Ніни Матвієнко, Руслани Лижичко, Ольги Богомолець і Богдана Ступки є астрономічно далекими від реальних потреб українського народу. Стверджую: їхнє служіння політичним антагоністам нинішнього українського національно-визвольного руху заслуговує на осуд і кару.

На щастя, хвороба матеріалізму ще не зруйнувала остаточно гідність українського народу. Брутальний і патлатий співак Андрій Кузьменко (гурт "Скрябін") зізнався, що він не може дивитися в очі голодним співвітчизникам, брати гроші за спів й брехати, що співає виключно з причини поваги до одного з кандидатів. Схиляю голову в пошані до вчинку колишнього дисидента, проректора Українського Католицького Університету Мирослава Мариновича. Відмовившись від найвищої державної нагороди "Герой України", пан Мирослав засудив Віктора Ющенка за практику використання державних нагород "як інструменту для досягнення політичного компромісу". Зі зрозумілих причин вчинок пана Мирослава не набув належного розголосу серед широкого загалу. В данім випадку доречною буде згадка про вручення Віктором Ющенком ордена "За заслуги" II ступеню одному з чільників юдейської громади України, свого часу засудженому за шахрайство Вадиму Рабиновичу. Взявши нагороду, "політичний українець" проігнорував заклики Ющенка до "пошуку взаєморозуміння". Нині на сторінках приналежних йому газет ("ВЄК" й "Столічниє новості") публікуються відверто антиукраїнські побрехеньки. Аналогічно "нецікавим" для українських ЗМІ виявився й факт відмови співаком Святославом Вакарчуком від депутатського мандату. Свідчу, що не належу до числа палких "фанатів" (себто бездумних й істеричних шанувальників) його пісенної й поетичної творчости, проте вчинок й оприлюднення причин дійсно-таки заслуговують на повагу. Належною оцінкою його громадянської позиції була й реакція загалу на пісню "Веселі, брате, часи настали". Хоч щоб там було, а ці факти вселяють надію на віру в перемогу правди й принциповости над брехнею й пристосуванством. Ми не здеградували остаточно й набагато кращі, аніж нам намагаються подати це наші недоброзичливці. І це великий стимул для подальшої праці на Божій й національній нивах.

Слава Україні!

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

РОСІЙСЬКА СОВЄЦЬКА ЛІТЕРАТУРА:

АКЦЕНТИ Й РЕФЛЕКСИ

Леонід ВОЛОШИН

"…На столі лежали акуратно складені всі двадцять п'ять томів творів Сталіна.

– Це належить вам? – запитали Половцева.

– Так.

– А навіщо вам ці книжки?

Половцев нахабно посміхнувся:

– Щоб бити ворога – потрібно знати його зброю…"

Після деякого послаблення позицій адептів "кучмізму" віжки драбиняка, начиненого антиукраїнським ідеологічним мотлохом, перебирає на себе колишній віце-прем'єр-міністр з соціогуманітарних питань (а ще раніше – очільник адміністрації президента Леоніда Кучми) і теперішній міністр освіти Дмитро Табачник. Цей, даруйте, невіглас від української історичної школи та й (чого гріха таїти) гуманітарної царини вже до труни "поклав" українську національну ідею: "аннигиляция национальной идеи". Та ще й термін узяв у лапки, ніби й не було її. Професор і доктор історичних наук Табачник залюбки повчає суспільство: "Нельзя вести культурную политику только в интересах узкого слоя украинской интеллигенции, которая просто боится конкуренции во всем"; звинувачує керівництво держави (йдеться про період президентства В.Ющенка), котре "пытается вырастить из детей национально-озабоченных безграмотных мутантов, к которым культурные европейцы могут относится только как Миклуха Маклай к папуасам – со смесью презрения, жалости и патернализма".

Схоже, що Дмитро Табачник вважає себе цивілізованим європейцем. Але що це за "європейці" такі, які не пускають Україну (вже як самостійну державу) майже сімнадцять років до Європи?

Тож спробуймо розібратися з тими "цінностями", на котрих виховані кучми і табачники й котрі везуть на драбиняку до України. Філософ Фрідріх Ніцше казав, що "мистецтво надає ціну певним вартостям, або знецінює їх". Себто ми зрозуміємо, на якій етиці, за якими моральними засадами, естетичними смаками та уподобаннями наші персонажі зросли. Знаючи, що серед загалу найбільш витончено сприймають і розуміють плин життя, розуміють минуле й поринають у майбутнє поети, то й вестимемо мову про них. Відомий російський совєцький поет, наш сучасник і живий класик Євген Євтушенко навіть формулу відповідну склав: "Поэт в России – больше чем поэт".

Ще зі шкільної парти нам відомі імена російських поетів, які не емігрували, а продовжили сяке-таке літературне життя в большевицькій Росії. Це Олександр Блок, Володимир Маяковський, Ганна Ахматова (в інтерпретації Віктора Януковича – АхмЄтова), Сергій Єсенін, Валерій Брюсов та інші, менш відомі. Й хоча хрещений батько "соціялістичного" реалізму Максим Горький вважав, що "советская литература ничто иное, как гримаса гальванизированного трупа", проте скоїла вона, як для мерця, чимало. Адже за Йоганном В.Гете: "Поэзия сильнее всего воздействует в эпоху зачинаний, когда культура еще не оформилась или только едва образовалась, а также при новых сдвигах в культуре, при освоении чужой культуры; следовательно, можно сказать, что в ней безусловно имеет место воздействие новизны". Саме до такого "культурного" катаклізму (якщо доречно так казати) й зіштовхнули комуністичні невігласи тогочасне суспільство. У вир розтлівущого броунівського (спочатку) руху, закрученого большевиками після жовтневого перевороту, втягнуто було й такого витонченого поета, котрий оспівував у своїх віршах прекрасну й шляхетну Пані Незнайомку: "И перья страуса склоненные качаются в моем мозгу, и очи синие бездонные цветут на дальнем берегу..."; "...дыша духами и туманами..." й т.ін., як Олександр Блок.

Згодом відома російська поетка Зінаїда Гіппіус на вигнанні в мемуарах писала: "Блок вместе с Луначарским и Горьким. Его поэма "Двенадцать", ... неожиданно кончающаяся Христом, ведущим 12 красногвардейцев-хулиганов, очень нашумела. Нравилось, что красногвардейцев 12, что они как новые апостолы. Целая литература создалась об этих "апостолах" еще при жизни Блока... Большевики ... с удовольствием пользовались "Двенадцатью": где только ни болтались тряпки с надписью:

Мы на горе всем буржуям
Мировой пожар раздуем.

Даже красноармейцам надоело, тем более, что мировой пожар, хоть и дулся, – не раздувался..." (1922 р.)

Олександр Блок тяжко хворів, і коли наблизився кінець, його літературні побратими й родичі звернулися до керівництва країни з проханням дозволити виїзд поета на лікування до Фінляндії. Прохання розглядалося на найвищому рівні. Задіяні були Максим Горький, нарком освіти Анатолій Луначарський, майбутній очільник гепеу В'ячеслав Менжинський та інші. Вищезгаданий "нарком" Луначарський 11 липня 1921 року навіть звернувся до Леніна. Але, мабуть, так вони хотіли відпустити поета, бо вирішували аж до 6 серпня. Себто наступного дня можна було отримати паспорти для виїзду. Але 7 серпня Олександр Блок помер. Автор цієї оповіді десь читав, як теж у високих інстанціях вирішили надати допомогу хворому Блоку дієтичними харчами. Набір складався з незначної кількости цитрин, пляшки сухого вина, кількох фунтів м'яса й риби.

Високо "оцінила" совєцька влада прислужництво автора поеми "Двенадцать".

В одного з сучасних авторів читаємо: "Умирающий Блок написал Чуковскому: "Слопала-таки поганая, гугнивая матушка Россия, как чушка своего поросенка".

Зараз пішла якась невмотивована пошесть залучати до національного пантеону нашого красного письменства російських письменників, котрі мають якесь українське коріння, або ж народились, мешкали чи працювали в Україні. Стосовно викрутасів авторів цього "проекту" добре сказав письменник Василь Захарченко: "Дивна річ. Жили в Україні М.Булгаков, К.Паустовський, А.Ахматова (Горенко), В.Катаєв, Ільф І Петров, полтавець М.Зощенко, І.Бабель (справжнє прізвище було Бобель – **Л.В.**). У Києві, в Одесі жили вони – не в Калузі, Рязані, Пермі. А почитайте їх! Є в них Україна, український дух? Та й близько нічого такого нема. Не в українських наче містах жили вони, а немовби в російських анклавах на території України, обнесених кордоном з колючим дротом, слідовою смугою і густо виставленими прикордонними заставами. Наче й не були той Київ чи Одеса щільно оточені впритул українськими (всуціль україномовними, стовідсотково населеними етнічними українцями) селами й хуторами".

Ще 1935 року Дмитро Донцов написав: "Не Криленки (нарком юстиції есесесер, душитель свободи – **Л.В.**) і Муравйови заволоділи Великою Україною, а перед ними ще – Пушкіни і Достоєвські. Коли ми чинили опір, то його організував Шевченко. Коли опір зламано – то тому, що Шевченко був сам-один супроти плеяди Пушкіних і Блоків". Бо совецька влада постановила, що "завданням мистця стане пролетарський реалізм, а його авторитетом – червоний іконостас". (До слова, коли автора роману "Тихий Дон" Михайла Шолохова спитали, що таке "соцреалізм", той дав глибокодумне визначення: "Это борьба за советскую власть").

Згадується прочитаний ще в 70-ті роки минулого століття дисидентський твір "Туполевская шарага" (автор, здається, С.Шарагін), виданий на Заході й завезений сюди контрабандно. Там був епіграф когось із визначних європейських авторитетів: хоч як би там було, а чому належить згнити, воно згниє. Тож так сталося й із совецькою російською літературою. Як сказав філософ Фрідріх Ніцше: "За каждым великим явлением следует вырождение, особенно в области искусства". Ще він вважав, що "мистецтво надає ціну певним вартостям, або обезцінює їх". А в пореволюційній літературі "говорилось і писалось багато слів, завжди гарних, завжди переконливих, що та норма (соціялістичного способу життя – **Л.В.**) і є альфою і омегою всього життя. Чоботи, сіль, цвяхи, нафта – ось ідеали, ось та романтика і ті соловейки, що в них вірилось ще так недавно".

До слова: вам цікаво, як ставилась Ганна Ахматова до української культури? Послухаймо: "У меня в Киеве была очень тяжелая жизнь, и я страну ту не полюбила и язык..." – відповіла на запитання, чи любить Шевченка.

Прикро й соромно, що прихильники, "орієнтовані на російську культуру, – пише Іван Дзюба, – перебувають у стані солодкої самоомани, задовольняючись безсистемними контактами, випадковими враженнями, поодинокими "виходами" на окремі вершинні явища; в гіршому разі – шкільною обізнаністю з хрестоматійною "обоймою" імен, а в ще гіршому – сідаючи на "голку" естрадної попси та кримінальної й порнографічної літератури. Варто мати на увазі й те, – продовжує академік Дзюба, – що в радянське сімдесятиліття, коли держава здійснювала потужну цілеспрямовану політику експансії російської культури в "національні окраїни", насправді йшлося не про російську культуру як таку, а про її безжалісно адаптований варіант, – адаптований як до потреб більшовицької програми перевиховання народів, так і до інонаціонального масового сприйняття". Правда, як на думку вашого покірного слуги, шановний Іван Михайлович дещо перебільшує рівень російської культури. Даруйте за нахабне зауваження, шановні читачі.

м.Ялта

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9